

Zendingsberichten

Volwassenen

2016-Q1

1. Een droom komt uit—

Deel 1

2 januari 2016

Samantha luisterde als klein meisje al graag naar de spannende verhalen over de Luzeiro zendingsboot. Gefascineerd beeldde ze zich in hoe het zou zijn om als een zendeling bij de Amazone te werken, net zoals Leo en Jessie Halliwell. Ze wist niet dat haar droom op een dag uit zou komen.

Na haar diplomering van de middelbare school werd Samantha toegelaten tot het verpleegstersprogramma op de State University van West Parana in Zuid Brazilië. Daar kreeg ze te maken met de uitdaging dat enkele lessen op sabbat werden gegeven. Hoewel ze in staat was de lessen op afwisselende dagen te volgen, betekende dat een extra jaar studie. Uiteindelijk is aan het eind alles goed gekomen.

Na haar studie had Samantha veel mogelijkheden op een baan, maar haar hart was bij de zending. Samantha ontving een uitnodiging om een jaar te werken als vrijwillig zendeling in het Amazone gebied van noord Brazilië. Ze overwoog dit ernstig.

‘Jezus’, bad ze, ‘Als u wilt dat ik ga, open dan alstublieft alle deuren voor mij. Ik weet niet wat ik moet doen, maar als u wilt dat ik naar de Amazone ga, dan ga ik.’

Na haar gebed gingen de deuren snel open. ‘Ik kreeg geld voor de tickets, en mensen gaven me alles wat ik nodig had. Mijn hartenwens ontwikkelde zich en ik wist dat Jezus een plan voor me had.’

Kort daarna ging Samantha in het centrum van het Amazonegebied in opleiding bij ‘Salva vida’, een adventistische zendingsorganisatie, waar onderwijs gegeven wordt over hoe de vrijwilligers in de bossen moeten werken,

gebruik kunnen maken van de gezondheidsprogramma's en het geven van bijbelstudies .

Na drie maanden benaderde de projectcoördinator Samantha: 'Ik heb een plaats voor je. Het is in een klein dorp en je zal verpleegster zijn op de Luzeiro.'

Samantha kon het nieuws nauwelijks geloven. 'Ik was zo blij!' herinnerde ze zich. 'Hier kan ik mijn verpleegstersvaardigheden gebruiken.

De mensen zijn erg eenvoudig, met eenvoudige problemen en ik kan ze helpen.

Dit is precies wat ik wilde doen – mensen onderwijzen die geen kennis hebben over gezondheid. Ik ga helpen, en ik ben zo blij!'

Samantha werkt als een Luzeiro verpleegster samen met ADRA in een kleine dorpskliniek.

Elke week gaat zij naar de Luzeiro XXVI en bezoekt vele dorpen langs de Amazone, en

voorziet in de enige gezondheidszorg die beschikbaar is voor de duizenden mensen. Zowel op de Luzeiro als in de dorpskliniek maakt Samantha noodgevallen mee waarvan zij weet dat alleen God kan helpen. Vele malen heeft zij Zijn directe tussenkomst gezien in het redden van levens. Op een dag, vroeg in de avond, keek Samantha naar een kleine boot die naar de kust kwam. Zodra de boot aanlegde sprong er een man uit, zijn hand in een bloederig verband. Snel haalde Samantha het textiel eraf en zag zijn verbrijzelde vingers en handpalm.

Wordt vervolgd.

2. Een droom komt uit –

Deel 2

9 januari 2016

Een korte terugblik: Samantha is erg opgewonden dat ze in het Amazonegebied kan werken als verpleegster op de Luzeiro zendingsboot en in een dorpskliniek – waar de enige medische zorg wordt aangeboden voor duizenden mensen langs de rivier. Zij heeft vaak te maken met medische noodgevallen waarbij ze volledig afhankelijk is van God. Op een avond arriveerde er een man bij de kliniek met zijn hand in bloederig verband.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ze de man. ‘Ik gebruikte een slijper,’ antwoordde hij, ‘toen mijn hand vast kwam te zitten tussen de messen.’

Samantha en haar assistent, Gloria, reinigden de hand voorzichtig, deden er antibiotica op en verbonden het met schoon verband.

Terwijl ze met de man baden wisten ze dat hij meer zorg nodig had dan zij konden geven en vroegen God om hulp.

Een paar minuten later kwamen een moeder, een vader en een 10-jarige zoon bij de kliniek.

De jongen was door een giftige bosmeesterslang gebeten in zijn voet. Dit is een van de meest giftige slangen in het Amazonegebied.

‘Hoe lang geleden is hij gebeten?’ vroeg Samantha. ‘Ongeveer vijf uur geleden,’ was het antwoord. Samantha was geschokt.

Volgens alle medische literatuur zou de jongen nu al lang dood geweest moeten zijn. Zij gaf snel medische zorg, ze deed wat ze kon om de verspreiding van het gif tegen te houden.

De familie had geprobeerd om de jongen zelf te behandelen door koffie op de wond te doen en hun zoon de staart van de slang te

laten eten, met de gedachte dat het hem zou beschermen. Toen hij zwakker werd besloten de ouders hem naar de kliniek te brengen. Samantha wist dat de jongen alleen door een wonder nog leefde en om te overleven moest hij goddelijke hulp krijgen. Zij wist ook dat zowel de jongen als de man naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis gebracht moesten worden – een reis van acht uur met een gewone boot, of twee uur met de snelle boot van ADRA – de Jessie Halliwell.

Terwijl de snelle boot de beste optie was, nam het ook de meeste benzine en zou het de voorraad voor een maand van de kliniek opmaken. De benzinevoorraad was voor noodgevallen voor een bezoekende groep van de South American Divisie. Zij waren gekomen om verbeteringen aan de kliniek en het dorp aan te brengen.

Bekend met de twee levens die in gevaar waren ging Herber Kalbermatter, de ADRA Brazilië directeur van het Amazonegebied, naar de groep en legde de situatie uit.

Onmiddellijk zeiden zij hem de benzine te gebruiken en dat zij zouden vertrouwen op Gods bescherming.

Het was donker en regenachtig toen Samantha, haar twee patiënten en de moeder van de jongen in de Jessie Halliwell stapten voor een snelle twee-uur durende vaart naar het ziekenhuis. Regen werd gemengd met de spetters uit de rivier toen de kleine boot met zijn waardevolle lading over de rivier snelde. Samantha deed haar best om goed voor haar patiënten te zorgen en bleef continue bidden dat God tussenbeide zou komen.

Wordt vervolgd.

3. Een droom komt uit –

Deel 3

16 januari 2016

Het verhaal tot nu toe: Samantha is een verpleegster in het Amazone gebied. Zij krijgt vaak noodgevallen waarbij zij volledig op God moet vertrouwen. Op een avond kwam er een man naar de kliniek wiens hand was gegrepen door een slijper, en een jongen die gebeten was door een giftige slang. De enige manier om hun levens te redden is het nemen van de snelle boot naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis, dat twee uur reizen is.

Uiteindelijk arriveerde de kleine groep in Manacapuru, de dichtstbijzijnde stad. De jongen werd naar het plaatselijke ziekenhuis gebracht, maar de man moest naar de grote stad Manaus, een reis van nog eens twee uur, waar hij gespecialiseerde zorg kon krijgen.

Samantha zag de man niet meer, maar na een week kon ze de jongen in het ziekenhuis bezoeken. ‘Hij deed het zo goed! En ik begreep dat onze eerste hulpbehandeling cruciaal was voor zijn leven. Als we daar niet geweest waren om hem te helpen zou hij zijn gestorven. Als ik de jongen nu zie dan denk ik ‘Jezus is geweldig!’ Hij stak zijn hand uit naar de situaties en redde twee levens. Ik weet niet hoe ik moet uitdrukken hoe fantastisch het is – Jezus was werkelijk aanwezig. De jongen is nu in orde, hij houdt van voetballen en wij waren in staat hem te helpen.’

Het leven in het dorp is niet makkelijk – met weinig water en elektriciteit (3 uur per dag), geen telefoon of internet, en erg weinig contact met de buitenwereld. Samantha kan soms wekenlang geen contact krijgen met haar familie. Maar zij vindt de ongemakken niet erg. ‘Ik voel dat mijn leven is veranderd

sinds ik hier ben – mijn gedachten en alles. Ik realiseer me nu wat echt belangrijk is in het leven. Ik begrijp veel meer over Jezus en ik geloof dat hij me hier heeft gebracht. Ik kan de mensen helpen, hen verlossing aanbieden. Jezus gebruikt mij om anderen te helpen en daarna zegent Hij me, zelfs meer dan ik kan geven!’

Momenteel werkt Samantha voor een jaar in het Amazonegebied. Daarna is ze van plan naar huis te gaan, tenzij God anders aangeeft. ‘Ik weet zijn plannen nog niet,’ zegt ze. ‘Ik wil de stem van Jezus horen – ‘je moet blijven, je moet gaan’. Maar ik weet dat mijn leven is veranderd en als ik terugga ben ik een ander persoon. Ik heb Jezus gehoord, en ik wil alleen mijn talenten gebruiken en verplegen om verlossing bij anderen te brengen.’

Samantha geeft advies voor anderen die zendingswerk overwegen: ‘Toen ik eerst dacht

over zendingswerk, dacht ik, misschien voor een week of een maand, maar hier heb ik geleerd dat zendingswerk je hele leven verandert en dat Jezus een plan heeft voor jouw leven!

Ik dacht vaak dat het belangrijk was om een goedbetaalde baan te hebben, een auto en een appartement, maar nu zie ik in dat het echt weinig is in vergelijking met wat Jezus voor je heeft. Luister naar Jezus en misschien verandert hij ook jouw hele leven.'

Door Gina Wahlen, samensteller van de zendingsberichten

4. Het ware goud vinden—Deel 1

23 januari 2016

Amair werd geboren in Manaus, de hoofdstad van het Amazonegebied in Brazilië. Kort daarna scheidden zijn ouders en zijn moeder nam hem mee naar Manacapuru, een stad aan de oever van de Amazone. Aangezien ze landbouwers waren, verhuisde Amairs moeder uiteindelijk naar de rivier in een klein dorp waar zij veel land kocht.

Ondertussen groeide Amair op en werd opgeroepen voor dienstplicht. Na zijn diensttijd van 15 maanden, was Amair klaar voor een ander avontuur – zoeken naar goud! In de jaren rond 1980 ontstond er goudkoorts in Brazilië en goudgravers vlogen overal naartoe waar goud was gevonden.

Amairs broer woonde in een van deze ‘gouden’ regio’s, en hij nodigde Amair dus uit

om bij hem te verblijven. Zonder dat Amair het wist, was zijn broer een zevendedags adventist geworden. Terwijl zij samen werkten, begon de broer zijn geloof met Amair te delen. Slechts een week nadat hij arriveerde, sloot de regering alle plaatsen voor goudzoekers, en Amair verloor zijn baan. Hoewel hij erg teleurgesteld was bleef Amair nog een tijd bij zijn broer en bleef leren. ‘Mijn broer vertelde me over Jezus, en dat gaf mij blijdschap. Ik verloor het goud dat ik zocht, maar ik vond het ware goud!’ Amairs broer gaf hem een serie bijbelstudies en het duurde niet lang voordat Amair gedoopt werd in de Adventkerk.

Maar toen begon zijn geweten te spreken. Hoe gaat het met de rest van de familie? Wie zou deze hemelse schat met hen delen? Hij ging eerst naar zijn zus die in Manaus woonde. Tot zijn verbazing en opluchting was

zij ook een adventist geworden. Hij bleef daar een jaar waarin zijn zus hem hielp zijn geloof te verdiepen.

Het was rond die tijd dat Amair een jonge vrouw ontmoette, Francinette, die geen adventist was. Onbekend waar het naartoe zou leiden werd Amair bevriend met Francinette, vastbesloten dat 'ik haar voor God krijg en voor mij!'. De twee bleven lang vrienden en Amair kon met haar de bijbel bestuderen. 'In het begin omhelsde zij de waarheid, en daarna begon ze ook mij te omhelzen!', legt Amair uit met een glimlach. Uiteindelijk werd zij gedoopt en later zijn ze getrouwd. Het stel verhuisde naar een dorp langs de vlakten van de Amazone, later verhuisden ze op uitnodiging van Amairs moeder, naar het kleine dorp waar zij woonde.

Het dorp had een schoolmeester nodig, en in die periode bepaalde de overheid van het Amazonegebied dat iedereen die vier jaar lager onderwijs had afgerond zich kon kwalificeren om een leraar in de gemeenschap te zijn. Amair werd gekozen als de dorpsleraar.

Leraar zijn zat in zijn natuur, maar hij wilde meer delen dan lezen, schrijven en rekenen. Hij wilde 'Gods goud', dat hij had gevonden, delen.

Wordt vervolgd

4. Het ware goud vinden—

Deel 2

30 januari 2016

Het verhaal tot nu toe: Amairs ouders scheiden en hij en zijn moeder verhuizen naar een dorp aan de Amazone. Later ging hij in dienst. Na afloop ging Amair naar het huis van zijn broer, op zoek naar goud, maar vond in plaats daarvan ‘hemels goud’. Om deze schat te delen bezocht hij zijn zus, trouwde en verhuisde uiteindelijk terug naar zijn thuisdorp en werd de dorpsleraar.

Een adventistische vriend hoorde dat Amair en Francinette waren verhuisd naar dit dorp en wilde hen helpen om daar een kerk te starten. Zij ontmoetten elkaar elke sabbat onder de bomen bij de rivier. Snel werden ze opgemerkt door de andere dorpingen en zij kwamen meedoen in de dienst. Amair begon

bijbelstudies te geven en de groep bleef groeien.

Het duurde niet lang of Amairs moeder hoorde wat er aan de hand was. Zij was zo beschaamd te horen dat haar zoon een zevende-dags adventist was dat zij hem verwierp als haar zoon en hem vervloekte.

Amair en Francinette gingen voor zijn moeder bidden, maar het leek alsof het erger werd.

Op het moment dat zij met iemand een bijbelstudie wilden beginnen, ging Amairs moeder de volgende dag naar de persoon en vertelde dat wat Amair onderwees een leugen was.

‘Maar we geloofden dat God op het juiste moment zou handelen,’ zegt Amair. ‘De mensen stonden ervoor open, en zij accepteerden de boodschap.’

Steeds meer dorpelingen deelden met anderen de waarheid die zij hadden gevonden

door de bijbelstudies van Amair, en de groep onder de boom bij de rivier groeide zo hard dat zij besloten een Adventkerk te bouwen. Een predikant van hun plaatselijke conferentie kwam de nieuwe gelovigen dopen en officieel de kerk vestigen. Momenteel bestaat de kerk, die begon met één gezin, uit 113 leden.

Toen Amairs moeder zag hoe snel de Adventkerk groeide nam ze contact op met haar priester en vroeg of hij een katholieke kerk wilde vestigen in het dorp. Haar persoonlijk leven was echter een aaneenschakeling van problemen en snel scheidde zij van haar tweede echtgenoot. Het kwam er niet van om een katholieke kerk te vestigen.

Ontmoedigd besloot Amairs moeder om het dorp te verlaten. Verbazingwekkend, echter, hadden de bijbelstudies die ze had gehoord haar beïnvloed. Zij begon de waarheid van de

sabbat op de zevende dag te begrijpen, maar was beschaamd de sabbat te houden. Maar toen ze eenmaal was verhuisd naar een andere plaats, begon ze in het geheim de sabbat te houden 'voor God de Vader', zei ze, en bleef naar de kerk gaan op zondag 'voor Jezus'.

God bleef werken in haar hart en na een serie bijbelstudies accepteerde ze de gehele adventistische boodschap en werd gedoopt. Zij ging daarna terug naar haar dorp om met haar broers te praten, hen aan te moedigen de schat te accepteren die zij en Amair hadden gevonden.

Een van de projecten van de 13 sabbatcollecte is het bouwen van een drijvende kerk die gebruikt zal worden om meer mensen te bereiken in deze afgelegen Amazone dorpen. Voor meer verhalen en informatie, bezoek <https://am.adventistmission.org/mq-adult> .

*Door Gina Wahlen, samensteller van de
zendingsberichten*

6. De Grote Strijd in een drugdealers huis

6 februari 2016

Luis behoorde tot een amateur rockband in de Braziliaanse stad Jequié, of Sun City, zoals het soms genoemd wordt omdat de gemiddelde temperatuur 32 graden Celsius is.

Luis en zijn vrienden geven vaak toe aan schadelijke middelen in hun zoektocht naar plezier.

Op een dag vond Luis een boek, *De grote strijd*, terwijl hij in het huis van een drugdealer was. Na snel door het boek gebladerd te hebben vroeg hij of hij het kon lenen. Luis vond het onderwerp intrigerend. Terwijl hij en zijn vrienden marihuana rookten, lazen ze om de beurt een gedeelte voor uit het boek. Enkele jongens vonden het leuk wat zij lazen, anderen niet. Vooral Florisvaldo, een spiritist, vond het boek goed.

Op een dag beklommen drie van de vrienden een heuvel, Alto Cruzeiro, en gingen zitten om te roken en de Bijbel samen met De Grote Strijd te lezen. Plotseling begon Florisvaldo te gillen, “Ik wil de Bijbel niet!”. Beseffend dat Florisvaldo bezeten was door een kwade geest, sprong de andere vriend op en rende angstig weg. Maar Luis bleef lezen. Hij stopte lang genoeg om zijn vriend te vragen te denken aan de naam van Jezus. Snel verliet de kwade geest hem. Luis besepte dat zijn vriend hulp nodig had en moedigde Florisvaldo aan met hem mee te gaan naar de Adventkerk waar hij misschien hulp kon krijgen.

In de kerk genoten beide jongemannen van een overdenking, gebracht door een lid. Later bezochten ze een adventistisch jeugdkamp, waar zij de Bijbel bestudeerden met andere

jonge mensen en zichzelf compleet aan Jezus gaven.

Luis kon zijn nieuwe blijdschap niet voor zich houden en stuurde een exemplaar van *De Grote Strijd* naar zijn neef Thomas, een student journalistiek in de kuststad Salvador. Hij was een begerig lezer en las snel door het boek met grote interesse. Ongeveer halverwege voelde hij zich vervloekt vanwege zijn zondige leven. Maar hij kon het boek niet neerleggen totdat hij had ontdekt hoe het verhaal eindigde. Zijn overtuiging verdiepte zich terwijl hij de laatste hoofdstukken las. Tijdens de vakantieperiode ging Thomas naar Jequié om zijn neef te bezoeken. Luis vertelde Thomas veel over zijn nieuwe geloof en nam hem mee naar de kerk. Blij accepteerde Thomas Jezus en Zijn belofte van vergeving. Maar hij had nu een ander conflict – zijn vriendin was tegen zijn interesse in geloof.

Op een nacht, terwijl hij in het huis van een tante verbleef, droomde Thomas dat hij Jezus zag bedekt door schitterend licht. De volgende ochtend gaf Thomas zijn leven compleet aan Christus. Zijn gewoonten veranderden. Hij maakte het uit met zijn vriendin en bereidde zich voor op zijn doop. Luis was blij toen hij zag dat zijn neef en enkele andere leden van zijn rockband gedoopt werden. Er werden tien mensen gedoopt als resultaat van de werking van de Heilige Geest door het boek *De Grote Strijd* in het huis van een drugdealer.

Momenteel dient Florisvalde, de vroegere spiritist, God als colporteur en Thomas is predikant bij de Adventkerk.

Door Nevil Gorski, voormalig directeur van onderwijs, South American Division

7. Dit is je laatste kans—

Deel 1

13 februari 2016

45 jaar werkte ik voor Satan als priesteres, een medium voor geesten van de duivel. Mensen betaalden me goed om hen de toekomst te vertellen of hen te leiden in het maken van een beslissing, of zelfs om een vijand ziek te maken. Ik ging in trance en riep een geest op om te komen of door mij heen te spreken. Daarna gaf ik het antwoord van de geest op de vraag van de persoon. Ik was een hoge priesteres, werd 'Moeder van de heiligen' genoemd. Vele mediums hebben slechts één geest, maar ik had verschillende geesten die in mij kwamen – soms zelfs een legioen van 1.000 kwade engelen! Vaak deed ik mijn rituelen op speciale plaatsen – op het strand aan de rivier, of op een kerkhof, maar altijd 's nachts.

Op een nacht ging ik naar het kerkhof om een ritueel te doen voor een beschermheer. Na het ritueel was ik vermoeid en viel snel in slaap. Die nacht zag ik in een droom een man met lang, vloeiend bruin haar, gekleed in oogverblindend wit. Hij had een boek in zijn ene hand en een ring met vele sleutels in de andere hand. Hij vertelde me, “Dit zijn de sleutels van de afgrond (hel). Ik ben gekomen in naam van jouw God. Volg Hem. Hij heeft een plan voor je.”

Deze droom was zo anders dan alles wat ik eerder had gedroomd. Ik vond het moeilijk. Maar ik dacht dat ik had gedroomd omdat ik zo moe was. Na een tijdje vergat ik de droom. Vier jaar later, na een grote satanische viering, droomde ik opnieuw over de in het wit geklede man. Opnieuw vertelde hij me, ‘ik ben gekomen in de naam van jouw God. Ik ben gekomen om jou nog een kans te geven.’ Ik

zag in zijn hand de Tien Geboden op de stenen tabletten geschreven. Ik werd wakker en probeerde te begrijpen wat deze droom betekende. Maar ik begreep het niet en ik vergat de droom weer.

Ongeveer twee jaar later werd ik erg ziek. Ik ging voor een operatie naar een adventistisch ziekenhuis. Ik vertelde de arts over mijn dromen, en ik vroeg hem wat hij dacht dat de droom betekende. De arts sprak over God en bood me enkele tijdschriften en kleine boekjes aan over God en gebed. Maar ik gooide deze in een vuilnisbak zonder ze te lezen. Ik ging opnieuw aan het werk voor Satan en vergat God en de engel in mijn dromen.

1 januari is een speciale dag om de geesten te aanbidden. Enkele jaren geleden ging ik op die dag naar het kerkhof om de ceremonieën te leiden waarvoor mensen me hadden betaald

– één persoon wilde dat een vijand ziek zou worden; een andere persoon wilde dat ik een vrouw verliefd liet worden op een man. Ik had een lijst van rituelen om te doen op deze lange nacht, maar ik voelde me niet goed. Ik had koorts. Toen ik eindelijk klaar was met de ceremonieën ging ik naar het ziekenhuis. Toen ik in het ziekenhuis was verloor ik het bewustzijn en bleef drie dagen in coma.

Wordt vervolgd.

8. Dit is je laatste kans—

Deel 2

20 februari 2016

Het verhaal tot nu toe: Dorandina was een satanische hogepriesteres. Zij voerde 's nachts rituelen uit en werd goed betaald om geesten op te roepen en spreuken uit te spreken. Ze heeft twee keer een droom gekregen over een man die in het wit gekleed was, die haar vertelde dat God een plan voor haar had, maar zij verwierp de droom. Nadat ze erg ziek werd moest ze naar het ziekenhuis en raakte in een coma.

Toen ik wakker werd wist ik zeker dat ik opnieuw over deze man had gedroomd. Het was prachtig; een licht scheen van zijn gezicht. Hij zei tegen mij, 'Dit is de laatste kans die je gegeven wordt. God heeft een plan voor jouw leven.' De engel pakte mijn hand. Hij smeekte

me om hem te volgen. Ik volgde hem een paar stappen.

Ik vroeg de man, 'Wat moet ik doen?' De man zei me naar de Marcos Adventkerk te gaan.

'Dat is Gods kerk,' zei hij, 'en de mensen volgen Hem.' Zijn stem was zacht en vol liefde. Ik kuste de hand van de man en daarna verdween hij.

Tijdens de twee weken dat ik in het ziekenhuis lag, dacht ik veel na over wat ik in de droom had gezien. Ik besloot dat ik de Marcos Adventkerk wilde zoeken zo gauw ik sterk genoeg was. Ik wist niets over de kerk of deze denominatie, behalve dat men op zaterdag bij elkaar kwam.

Ik vertelde mijn man over mijn dromen en het gebod van de man om deze kerk te bezoeken. Hij waarschuwde me om weg te blijven bij de kerk, maar zo gauw ik kon sloop ik op zaterdagmorgen vroeg uit huis en ging naar

de kerk, maar de poort was op slot. Ik wachtte twee uren. Om 8.00 uur opende een man de poort. Hij nodigde me uit om mee te doen met de sabbatschoolleidersklas die snel zou beginnen.

Binnen stelde hij me voor aan een vrouw die ervoor zorgde dat ik me welkom voelde. Na het einde van deze les nam ze me mee naar het auditorium voor de sabbatschool en stelde me voor aan een bijbelwerker. Zij groette me hartelijk en bood aan om naar mijn huis te komen en me te helpen om God te leren kennen. Ik was verrukt dat zij naar mijn huis kwam, het huis dat ik had gekocht met duivels geld.

Wordt vervolgd

9. Dit is je laatste kans – deel 3

27 februari 2016

Het verhaal tot nu toe: Dorandina, een hogepriesteres van satan ontving dromen over een man in witte kleren, maar zij verwierp de droom telkens. Nadat ze erg ziek was geworden eindigde ze in het ziekenhuis en raakte in coma. Toen ze voor de derde keer de droom zag vertelde de man Dorandina dat ze naar de Marcos Adventkerk moest gaan. Zij begon haar Bijbel te bestuderen en besloot christen te worden.

Ik wilde over God leren. Hoe meer ik leerde hoe meer ik beseftte dat mijn verbond met de duivel verkeerd was en zou eindigen in mijn eeuwige veroordeling.

Veel mensen kwamen naar mij toe met de vraag of ik ceremonies voor hen wilde uitvoeren. Ik vertelde hen dat ik dat niet kon

doen omdat ik een christen geworden was.

‘Maar ik kan het dubbele betalen,’ boden sommigen aan. Ik bleef weigeren.

Mijn man werd boos. ‘Hoe gaan we onze rekeningen betalen als jij niet werkt?’ vroeg hij. Mijn opgroeiende kinderen spraken niet meer tegen mij, zorgden niet meer voor mij.

Nu ik geen geld voor hen had, hadden zij geen tijd voor mij. Mijn man dreigde mij te verlaten als ik niet terugging naar mijn werk als een geestenmedium, maar ik bleef de Bijbel bestuderen.

De duivel liet me niet zonder een gevecht gaan. Ik vernietigde de beelden en alle duivelse aantrekkingskrachten, en ik vertelde de vrouwen die onder mij gewerkt hadden dat ik een christen was geworden en niet langer met hen de duivel aanbedding zou praktiseren. Deze vrouwen gingen naar het kerkhof waar ik met hen had gepraktiseerd. Zij doodden

een kip en boden zijn bloed aan de duivel aan in ruil voor mijn dood. Maar God beschermde mij, en ik werd niet ziek. Na het bestuderen van de Bijbel werd ik gedoopt in de Marcos Adventkerk.

Ik ben nu oud, en mijn arts zegt dan ik niet lang heb te leven, maar ik wil zeggen dat als Jezus mijn leven kan veranderen, Hij ieders leven kan veranderen. Ik ben zo dankbaar aan god, want Hij gaf mij de boodschap van verlossing. Ik weet als ik spoedig doodga dat ik voor eeuwig gered zal zijn omdat God genoeg van mij hield om Zijn engel te sturen om mij weg te halen van de duivel aanbedding en onder zijn genade te stellen.

Door Dorandina Sousa Melo, uit Belém, Brazilië.

10. Van gebroken beloften naar nieuw leven — deel 1 5 maart 2016

Toen Francisco een kind was, nam zijn vader hem mee naar café's en andere plaatsen waar een kind niet moet gaan. Francisco wilde een keer niet mee met zijn vader, de man hield toen een geweer tegen zijn hoofd.

Zijn vader stierf toen Francisco 14 jaar was.

Maar de mishandelingen die de jongen doorstaan had, lieten diepe wonden na. Hij begon met drinken en drugsgebruik om de pijn te vergeten. Zijn moeder en zussen gingen naar de Adventkerk, maar Francisco was te dronken om het op te merken.

Tegen de tijd dat hij 18 jaar was woonde hij met zijn vriendin, Neide, en haar moeder samen. Hij werkte als hij nuchter was op een olieplatform.

Toen Francisco hoorde dat Neide zwanger was, was hij gelukkig. Maar zijn nieuwe rol had weinig invloed op zijn leven. Soms sloeg hij Neide zoals hij had gezien dat zijn vader zijn moeder sloeg. Op een dag sloeg hij haar zo hard dat zij haar baby verloor. Toen hij zich realiseerde wat hij had gedaan haastte hij zich naar het ziekenhuis om haar te zien.

Onderweg bad hij dat God hem zou helpen van de drugs en alcohol af te komen. Hij beloofde Neide dat hij zou veranderen en haar beter zou behandelen. Neide geloofde hem.

Maar niets veranderde. De volgende keer dat hij haar sloeg zei ze hem weg te gaan en dat ze hem nooit meer wilde zien. Francisco ging elke dag naar haar toe en beloofde dat dingen anders zouden gaan. Uiteindelijk nam ze hem terug. Dingen veranderden. Francisco zakte dieper in het drugsgebruik. Op een dag

stierf hij bijna aan een overdosis. Hij werd wakker in het ziekenhuis. Neide zei hem nooit meer thuis te komen. Francisco wist dat zij het meende en werd depressiever.

Een van de zussen bracht hem een religieus boek om te lezen. Op een nacht toen hij niet kon slapen, pakte hij het boek erbij en begon te lezen. Opnieuw bad hij dat God hem zou bevrijden van de slavernij van drugs.

Toen hij zijn ogen opende, zag Francisco een lange man, gekleed in schitterend wit, naast zijn bed staan. De man raakte Francisco's voorhoofd aan. Het leek dat zijn aanraking diep in zijn gedachten doorging. Francisco lag enkele momenten stil. Daarna besepte hij dat de man weg was. Francisco zat rechtop in bed en voelde de druk op zijn voorhoofd nog. Voor de eerste keer in zijn leven voelde hij vrede en hoop.

Enkele momenten later kwam zijn moeder zijn kamer binnen. Hij vertelde haar dat God hem aangeraakt had en de zucht naar drugs en alcohol had weggehaald. 'Ik ben een nieuwe man,' vertelde hij haar. 'Ik ben een kind van God. Ik wil naar de kerk gaan.'

Maar zijn moeder had gezien dat hij zijn beloften te vaak had gebroken. 'Je maakt beloftes, maar je verandert niet,' vertelde zij hem. Francisco wist dat zij gelijk had. Hij dacht na over hoe erg hij haar had gekwetst, maar hij wist zeker dat het deze keer anders was. Hij overtuigde haar om de volgende dag terug te komen en hem naar de kerk te brengen.

Wordt vervolgd.

11. Van gebroken beloften naar nieuw leven — deel 2 12 maart 2016

Francisco wist dat veel mensen in zijn moeders kerk zijn verleden kenden.

Hij schaamde zich om gezien te worden. Die sabbat sprak de predikant over de verloren zoon. Volgend op de preek reageerde

Francisco op de roep om zijn leven aan God te geven. Hij wist dat de enige weg om satan te overwinnen was om Jezus toe te laten zijn strijd te strijden.

Francisco kon niet slapen en zijn lichaam hunkerde naar drugs, maar hij weigerde toe te geven. Toen de hunkering hem bijna overmande, sloot hij zichzelf op in zijn moeders huis en zong liederen aan God en las zijn Bijbel totdat de hunkering voorbij was.

Francisco ontving grote kracht uit zijn vriendschap met zijn nieuwe christelijke

vrienden en hij ging naar elke kerkdienst waar hij heen kon. Zijn vroegere drinkvrienden bespotten hem toen zij zagen dat hij met een Bijbel naar de kerk wandelde. Francisco liep een andere route om hen te ontwijken.

Daarna vertelde hij God, 'Jarenlang droeg ik een alcoholfles zonder schaamte. Waarom schaam ik me om gezien te worden met een Bijbel?' Daarna liep hij langs zijn vrienden terwijl hij zijn Bijbel droeg. Als ze hem bespotten, zei hij, 'Ik besepte mijn behoefte aan God; op een dag realiseren jullie je dat ook.'

Francisco bestudeerde de Bijbel met een kerklid, en toen de waarheden belangrijker voor hem werden, wilde hij zijn nieuwe liefde voor God delen met Neide. Hij zond haar een boodschap dat hij een christen was geworden en vroeg of zij ook de Bijbel wilde bestuderen. Neide weigerde hem te geloven. Maar toen zij

hem op een dag zag, besepte zij dat hij echt was veranderd, dus zij stemde toe in bijbelstudie.

Francisco hield nog steeds van Neide en vroeg haar met hem te trouwen. Zij stemde toe en kort na hun doop trouwden ze. Francisco werkte hard om genoeg geld te verdienen voor de koop van een klein stuk land en de bouw van een kleine eenkamer woning.

Hij ging op zoek naar mensen in zijn buurt met wie hij de Bijbel kon bestuderen. Veel van zijn burens hadden de opmerkelijke verandering in Francisco's leven gezien en wilden meer weten. Twee maanden later werd zijn eerste bekeerling gedoopt.

De districtspredikant herkende Francisco's toewijding en nodigde hem uit om volledig als een bijbelwerker te werken. Sinds zijn eerste doop vele jaren geleden, heeft Francisco's ijver voor Christus en zijn krachtige getuigenis

geleid tot 1000 dopelingen voor Christus en hielp hij zes nieuwe Adventkerken te stichten. Soms gaf hij de bijbelstudie aan 60 personen per dag in kleine groepen.

Hij vroeg zijn vrienden om te bidden voor de eigenaar van een dansclub en een week later nodigde Francisco de eigenaar uit om bijbelstudie te volgen. De eigenaar ging akkoord en uiteindelijk werd hij gedoopt. Nu is de dansclub een kerk.

De woonomgeving van Francisco en Neide is gevuld met drugs en gevaar. Maar Francisco voelt dat God hem geroepen heeft om deze mensen te bereiken op een manier waarop de meesten dat niet kunnen. Het lijkt erop dat hij gelijk heeft.

Door Francisco Helder Benicio, een bijbelwerker, woont in Fortaleza, Brazilië.

12. Ben jij een engel?

19 maart 2016

De dagen waren eenzaam voor Florie in haar nieuwe huis, dus zij besloot haar nieuwe burens te bezoeken en uit te nodigen om de Bijbel te bestuderen. Vier mensen kwamen naar haar huis voor de studie.

Een persoon was een man, hij heette Nildo. Toen hij niet kwam naar de bijbelstudie, ging Florie hem bezoeken. Zij klopte op de deur, maar kreeg geen reactie. Toen zij naar de achterdeur ging, hoorde ze iemand kreunen. De deur was niet op slot dus ze opende het. Zij vond een oude man die op een bed lag in de achterkamer. Florie, een verpleegster zag dat de man in een vervuild bed lag in natte kleding. Hij was hongerig en dorstig.

Florie waste hem en kleetde hem in schone kleding. Zij verschoonde het beddengoed en

maakte wat pap. Terwijl ze voor hem zorgde vroeg de man, 'Ben je een engel?'

'Nee,' antwoordde ze. 'ik ben Florie, en ik ben van de Adventkerk. Ik kwam langs voor Nildo. Hij wilde bijbelstudie volgen, maar kwam niet vandaag.' 'Ik wil ook bijbelstudie,' zei de oude man verlangend. Florie keek naar de man en zei vriendelijk, 'Ik kwam een boodschap voor je brengen.' Daarna zong ze een lied voor hem.

Toen zij stopte met zingen verklaarde hij, 'Ik weet dat God jou hier heeft gebracht.' Daarna voegde hij toe, 'Niemand vind mij leuk. Maar vandaag heb ik geleerd dat God voor me zorgt. Ik heb vreselijke dingen gedaan. Ik dacht dat God mij niet kon vergeven, maar nu heb ik hoop.' Florie besteedde de rest van de middag met praten met de oude man, die Benedicto heette. Hij vertelde haar dat hij betaald werd om mensen te vermoorden die

politieke vijanden waren van de persoon waar hij voor werkte.

Florie bleef enkele uren bij de man, maar toen zij wilde vertrekken kwam Benedicto's dochter binnen. Zij was verrast om Florie daar te zien en vroeg wat zij kwam doen.

'Ik ben Nildo's bijbelleraar,' antwoordde Florie. 'Toen hij niet kwam voor de les wilde ik hem bezoeken maar vond je vader. Ik zag dat hij hulp nodig had, dus ik hielp hem.' Maar de dochter was niet blij. 'Als je weet wat voor soort man hij is, zou je hem niet helpen!' zei ze. 'Hij is het niet waard! Hij schoot op mijn moeder, en nu kan ze haar arm niet meer gebruiken! Waarom liet je hem niet alleen om te sterven?' Florie antwoord rustig, 'Als je het toestaat, wil ik elke dag komen om voor je vader te zorgen!'

'Je moet het alleen doen.' zei de vrouw.

Daarna gaf ze een donker beeld van de oude

man terwijl Benedicto op zijn bed zat te luisteren. Zijn hoofd was gebogen, maar zij kon de tranen op zijn wangen zien.

Florie kwam elke middag voor Benedicto zorgen. Zij begon hem bijbelstudie te geven.

Zij nodigde Nildo, zijn zus en andere familieleden uit mee te doen. Na de studie zorgde zij voor Benedicto's noden.

Tijdens de volgende paar maanden leerde Nildo zijn vader vergeven, en vond hij genade en vergeving. Zes maanden later overleed Benedicto vredig terwijl Florie voor hem zorgde.

Door Florieunice Oliveira dos Santos, die haar dienstbaarheid voortzet in Salvador, Brazilië.